

Η αληθινή μας πατρίς (Μέρος 2ο)

/ [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Εφόδιον Ορθοδοξίας

Βασική Δογματική Διδασκαλία

Τού Πρωτοπρ. Αντωνίου Γ. Αλεβιζόπουλου Δρ. Θεολογίας Δρ. Φιλοσοφίας

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 26ο. Ἡ ἀληθινή μας πατρίς

6. Η προσωπική ύπαρξις μετά θάνατον

Είναι ανάγκη να υπογραμμίσωμεν, ακόμη, περισσότερο την πίστιν μας εις την προσωπικήν ύπαρξιν του ανθρώπου μετά θάνατον, διότι υπάρχουν οι αιρετικοί, οι οποίοι νοθεύουν την γραφικήν διδασκαλίαν. Μερικοί από αυτούς διακηρύττουν, ότι ο άνθρωπος εξαφανίζεται μετά θάνατον. Άλλοι, πάλιν, διδάσκουν, ότι η ψυχή του ανθρώπου χάνει μετά θάνατον την προσωπικήν της ύπαρξιν.

Καθώς είδομεν, εις την Παλαιάν Διαθήκην έχομεν σαφείς μαρτυρίας της ζωής μετά θάνατον εις την προσωπικήν της μορφήν. Αι μαρτυρίαί όμως αύται δεν είναι αι μόναι.

Όταν η Παλαιά Διαθήκη αναφέρεται εις τον θάνατον του Αβραάμ (Γεν. 25,8), του Ισαάκ (Γεν. 35,29), του Ιακώβ (Γένεση 49,33), λέγει χαρακτηριστικώς ότι

«προσετέθησαν» προς τον λαόν αυτών η «προς το γένος» αυτών (Παράβαλλε Και Αριθμοί 20,24. 27,13. 31,2). Ο Βασιλεύς Σαούλ ομιλε! με το πνεύμα του προφήτου Σαμουήλ (Α' Βασιλ. 28,15). Ο προφήτης Ηλίας προσεύχεται να «επιστρέψη» η ψυχή του νεκρού παιδιού της χήρας της Σαρεπτά (Γ' Βασιλ. 17,21-22). Ο ίδιος προφήτης παρακαλεί τον Θεόν να παραλαβή την ψυχήν του (Γ' Βασιλ. 19,4).

Εις τας Παροιμίας αναφέρεται:

«Δεν χάνεται η ελπίς του δικαίου όταν τελευτήση· Όμως δι' ό,τι εκαυχώντο οι ασεβείς, εξαφανίζεται εξ ολοκλήρου» (Παροιμίες 11,7).

Δια τους ευσεβείς λέγει το βιβλίον των Μακκαβαίων ότι «Θεώ ουκ αποθνήσκουσιν, ώσπερ ουδέ οι πατριάρχαι ημών Αβραάμ, Ισαάκ, Ιακώβ, αλλά ζώσι τω Θεώ» (Ο' Μακκαβαίων 7,19. Παράβαλλε Και 7,3. 9,8-9. 18,23. Ιεζεκ. 18,17. 27. 32. Εκκλ. 12,7).

Ο Δαυίδ εκφράζει την αγαλλίασιν της καρδιάς του δια την παρουσίαν του Κυρίου εις την ζωήν του και διακηρύττει την σταθεράν πίστιν ότι, εάν αποθάνη, και αυτό το σώμα του θα αποτεθή εις τον τάφον με την ελπίδα της αναστάσεως. Υπογραμμίζει δε ότι ο Θεός δεν θα εγκατάλειψη την ψυχήν του εις τον άδην, ούτε θα επιτρέψη, ώστε ο αφοσιωμένος δούλος του να γνωρίση φθοράν:

«Έτι δε και η σαρξ μου κατασκηνώσει επ' ελπίδι, ότι ουκ εγκαταλείψεις την ψυχήν μου εις Άδην, ουδέ δώσεις τον όσιόν σου ιδείν διαφθοράν»

(Ψαλμοί 15,9-10 Παράβαλλε Ψαλμοί 21,27).

Άλλος ψαλμός αναφέρει δια τον θάνατον των άσεβων ανθρώπων:

«Το ίδιο αποθνήσκουν ο άφρων κι ο ανόητος, εγκαταλείπουν τα πλούτη των εις ξένα χέρια...Ο άνθρωπος, με ανυπολόγιστον τιμήν, δεν συνετίσθη· εξισώθη με τα κτήνη τα ανόητα και έγινεν όμοιος με αυτά... ως πρόβατα τους έρριψεν εις τον Άδη, ο θάνατος θα τους βόσκησιν και το πρωί θα τους κυβερνήσουν οι δίκαιοι και η δύναμις των θα συντριβή εις τον Άδη. Εξεδιώχθησαν από την δόξαν των. Όμως θα λύτρωση ο Θεός την ψυχή μου από την εξουσίαν του άδου όταν με παραλαβή. Μη φοβάσαι όταν πλουτίση ο άνθρωπος και όταν αυξηθή η δόξα του σπιτιού του.

Αν αποθάνη, μαζί του δεν παίρνει τίποτε ούτε η μεγαλοπρέπεια τον ακόλουθη εις τον άδην. Και αν καλοτυχίση εις την ζωήν του και σε επαινή, όταν τον μακαρίζης, θα καταβή εκεί που ευρίσκονται οι προγονοί του, δεν θα ίδη ποτέ πλέον το φως. Ο άνθρωπος, με ανυπολόγιστον τιμήν, δεν συνετίσθη, εξισώθη με τα κτήνη τα ανόητα και εξωμοιώθη με αυτά» (Ψαλμοί 48,11-21. Παράβαλλε Ιεζεκ. 32,30-31).

Βλέπομεν, δηλαδή, ότι και οι ασεβείς και οι δίκαιοι συνεχίζουν και μετά θάνατον να ζουν κατά τρόπον συνειδητόν.

Μόνον ότι η τύχη των είναι αντίστροφος από εκείνην εις την παρούσαν ζωήν. Οι ασεβείς, και αν ακόμη είχαν όλας τας ανέσεις και τας ευχαριστήσεις της ζωής, θα δυστυχήσουν, ενώ οι δίκαιοι θα ευρεθούν εις την τάξιν εκείνων οι οποίοι θα βασιλεύσουν. Ο ψαλμωδός είναι βέβαιος δια την νέαν τάξιν. Πιστεύει βαθύτατα εις την προσωπικήν συνέχειαν της ζωής και δι' αυτό ικετεύει τον Θεόν να λυπηθή την ψυχήν του, όταν αναχώρηση από τον κόσμον αυτόν:

«Πλην ο Θεός λυτρώσεται την ψυχήν μου εκ χειρός Άδου, όταν λαμβάνη με» (Ψαλμοί 48,16).

Παρόμοιον παράδειγμα εχρησιμοποίησεν ο Χριστός δια να δήλωση την μετά θάνατον τύχην των άσεβων ανθρώπων εις την παραβολήν του πλουσίου και του Λαζάρου (Λουκάς 16,19-31).

Εξ όλων αυτών συμπεραίνομεν, ότι η Παλαιά Διαθήκη δεν παραδέχεται τας απόψεις των υλιστών της εποχής εκείνης, οι οποίοι, καθώς μας πληροφορεί το βιβλίον του Εκκλησιαστού (3,19-21), δεν παρεδέχοντο την αθανασίαν της ψυχής και διεκήρυττον ότι ουδεμία διαφορά υπάρχει μεταξύ ανθρώπου και κτήνους: «Και τις οίδε το πνεύμα υιών του ανθρώπου, ει αναβαίνει αυτό άνω, και το πνεύμα του κτήνους, ει καταβαίνει αυτό κάτω εις την γην;» (Εκκλ. 3,21). Την απάντησιν εις το ερώτημα αυτό των υλιστών δίδει ο εκκλησιαστής:

«Και επιστρέψη} ο τους επί την γην, ως ην, και το πνεύμα επιστρέψη] προς τον Θεόν, ος έδωκεν αυτό» (Εκκλ. 12,7).

Έκτος αυτών, εις την Καινήν Διαθήκην αναφέρεται το παράδειγμα του Μωυσέως και του Ηλία, οι οποίοι, παρ' όλον ότι είχαν προ πολλού αναχωρήσει από αυτήν την ζωήν (Δευτερονόμιο 34,5. Α' Βασιλέων 2,11), ενεφανίσθησαν εις το όρος της Μεταμορφώσεως και τους είδον οι τρεις μαθηταί, όχι εις τον ύπνον των, αλλά «διαγρηγορήσαντες», όταν, δηλαδή, ήσαν ξυπνητοί (Λουκάς 9,32).

Δεν υπάρχει καμία αμφιβολία, ότι η Αγία Γραφή διδάσκει σαφώς την συνειδητήν συνέχειαν της ζωής μετά θάνατον, όχι τον αφανισμόν του ανθρώπου, όπως διδάσκουν άνθρωποι της πλάνης.

«Σήμερον θα είσαι μαζί μου εις τον Παράδεισον», λέγει ο Χριστός εις τον ευγνώμονα ληστήν (Λουκάς 23,43) και δηλώνει με αυτόν τον τρόπον ότι η ζωή του μετανοήσαντος αυτού αμαρτωλού θα συνεχισθή εις τον Παράδεισον.

Η Ορθόδοξος Εκκλησία υπογραμμίζει την θριαμβευτικήν κάθοδον του Χριστού εις τον Άδη, όπου «εν Πνεύματι πορευθείς, εκήρυξε και εις τα εν φυλακή πνεύματα, τα οποία άλλοτε είχαν απειθήσει» (Α' Πέτρου 3,19-20). Οι προ του Κυρίου αποθανόντες συνέχισαν, λοιπόν, την προσωπικήν ύπαρξιν, ώστε να δυνηθούν να ακούσουν και να αποφασίσουν σχετικώς με την εν Χριστώ σωτηρίαν.

«Εγώ είμαι ο Θεός του πατρός σου, ο Θεός του Αβραάμ και ο Θεός του Ισαάκ και ο Θεός του Ιακώβ», λέγει εις τον Μωυσή ο Θεός (Έξοδ. 3,6). Ο Χριστός μνημονεύει το χωρίον αυτό και προσθέτει: «Ο Θεός δε δεν είναι Θεός νεκρών αλλά ζώντων πάντες γαρ αυτώ ζώσιν», δηλαδή, όλοι είναι ζωντανοί (Λουκάς 20,37-38. Ματθαίος 22,32. Μάρκος 12,26-27. Παράβαλλε Α΄ Μακκαβαίων 7,19. 18,23).

Όταν ο Κύριος λέγη ότι ο Αβραάμ, ο Ισαάκ και ο Ιακώβ είναι ζωντανοί, δεν εννοεί ότι θα αναστηθούν μελλοντικώς, αλλά ότι συνεχίζουν να ζουν και μετά τον θάνατον των. «Όποιος ζη και πιστεύει εις εμέ δεν θα αποθάνη ποτέ» (Ιωάννης 11,26. 5,24).

Η συνέχισις της προσωπικής ζωής και μετά θάνατον γίνεται ακόμη περισσότερο σαφής εις την αποκάλυψιν του Ιωάννου, η οποία μας παρουσιάζει τας ψυχάς των μαρτύρων να παρακαλούν τον Θεόν να δώση τέλος εις την ταλαιπωρίαν και εις τους διωγμούς των αδελφών των επί της γης (Αποκ. 6,9-10).

Την ιδίαν πεποίθησιν δια την συνέχειαν της ζωής μετά θάνατον εκφράζει και ο Απόστολος Παύλος:

«Δι' εμέ ζωή σημαίνει Χριστός και θάνατος σημαίνει κέρδος. Αλλ' εάν το να ζω εις το σώμα μου επιτρέπει να εργασθώ με καρποφορίαν, δεν ξέρω τι να προτιμήσω. Πιέζομαι από τα δύο: Έχω την επιθυμίαν να αποθάνω και να είμαι μαζί με τον Χριστόν, διότι τούτο είναι πολύ καλύτερον το να παραμείνω, όμως, εις το σώμα είναι αναγκαιότερον δια σας» (Φιλιππισίους 1,21-24. Παράβαλλε Β΄ Κορινθίους 5,8).

Η ερμηνεία του χωρίου αυτού δεν ημπορεί να είναι άλλη: Ο Απόστολος Παύλος πιστεύει ότι αν ανεχώρει από την ζωήν αυτήν, θα συνέχιζε την προσωπικήν του ύπαρξιν κοντά εις τον Χριστόν. Όμως, χάριν της αγάπης των αδελφών, ήθελε να μείνη ακόμη μαζί των δια να τους οικοδομή εις την πίστιν. Αν εδώ ο Παύλος δεν ηννόει μίαν ζωήν πλησίον του Χριστού, αμέσως μετά τον θάνατον του, τότε το χωρίον αυτό θα ήτο ακατανόητον. Επίσης, ακατανόητον θα ήτο και το δίλημμα του, σχετικώς με το αν ήθελε να φύγη ή να μείνη.

Εξ όλων, λοιπόν, των γραφικών αυτών χωρίων και εκ πολλών άλλων (ιδέ π. Χ. Ματθαίος 10,28. Λουκάς 12,4. Ιάκ. 5,20), εξάγεται ότι η Αγία Γραφή διδάσκει την αθανασίαν της ψυχής με προσωπικήν έννοιαν.

7. Η προσωπική ύπαρξις των πονηρών ανθρώπων

Υπάρχουν άνθρωποι κακόδοξοι, οι οποίοι δεν πιστεύουν εις μετά θάνατον προσωπικήν ύπαρξιν των πονηρών ανθρώπων και υποστηρίζουν ότι, δήθεν, βασίζουν την κακοδοξίαν των αυτήν εις την Αγίαν Γραφήν. Τα χωρία όμως, τα οποία επικαλούνται, δεν αναφέρονται εις την «καταστροφήν» δήθεν της ψυχής των κακών ανθρώπων, αλλά εις τον θάνατον του σώματος, εις την καταστροφήν όλων των σχεδίων των (διαλογισμών: Ψαλμοί 145,4) και εις την τελείαν λήθην του ονόματος αυτών μεταξύ των ζώντων (όνομα δε άσεβους σβέννυται: Παροιμίες 10,7).

Δεν πρέπει να λησμονώμεν ότι η λέξις «ψυχή» έχει εις την Αγίαν Γραφήν διπλήν

σημασίαν (Ματθαίος 10,39. 16,25. Μάρκος 8,35. Λουκάς 9,24. 17,33. Ιωάν. 12,25). Δεν σημαίνει μόνον την πνευματικήν υπόστασιν του ανθρώπου, αλλά και την παρούσαν ζωήν. (Ιδέ επίσης: Μάρκος 10,45. Ιωάννης 3,16), όπως επίσης και η λέξις θάνατος δεν σημαίνει μόνον το τέλος της παρούσης ζωής, αλλά και τον χωρισμόν του ανθρώπου από τον Θεόν δια της αμαρτίας (Ματθαίος 8,22. Λουκάς 15,24. 32. Ρωμαίους 5,12). ‘

Η Αγία Γραφή, λοιπόν, διδάσκει καθώς είδομεν, σαφώς την μετά θάνατον ύπαρξιν των πονηρών ανθρώπων, οι οποίοι βασανίζονται και προ της δευτέρας παρουσίας του Κυρίου (Ψαλμοί 48,11-21. Ιεζεκ. 32,30-31. Λουκάς 16,19-31).

Μήπως θα καταστραφούν οι πονηροί άνθρωποι κατά την δευτέραν παρουσίαν;

Ο λόγος του Θεού είναι και εις το σημείον αυτό σαφής: «Φύγετε απ’ εμέ, κατηραμένοι, εις το πυρ το αιώνιον, το οποίον έχει ετοιμασθή δια τον διάβολον και τους αγγέλους αυτού», θα είπη ο Κύριος εις τους πονηρούς (Ματθαίος 25,41).

Ποίον είναι αυτό το «πυρ το αιώνιον»; Μήπως είναι η τελεία καταστροφή, όπως υποστηρίζουν κακόδοξοι άνθρωποι; εις το ερώτημα αυτό δίδει την απάντησιν η Αγία Γραφή: «Και βασανισθήσονται ημέρας και νυκτός εις τους αιώνας των αιώνων» (Αποκ. 20,10. Παράβαλλε Ματθαίος 8,12. Μάρκος 9,43). Αυτός πλέον θα είναι ο οριστικός, ο αιώνιος χωρισμός από τον Θεόν, ο οποίος είναι η ζωή· δι’ αυτόν τον λόγον χαρακτηρίζεται ως «ο δεύτερος θάνατος» (Αποκ. 21,8).

Εκείνο, λοιπόν, το οποίον αναμένει τους πονηρούς ανθρώπους δεν είναι «πλήρης εξαφανισμός», αλλά αιωνία βάσανος, αιώνιος χωρισμός από τον Θεόν, δεύτερος θάνατος.

8. Αι προσευχαί υπέρ των κεκοιμημένων

Η πίστις της Εκκλησίας εις προσωπικήν ύπαρξιν μετά θάνατον και ο τρυφερός δεσμός, ο οποίος μας συνδέει μετά των απελθόντων αδελφών, δικαιώνει πλήρως τας προσευχάς και τα μνημόσυνα υπέρ των κεκοιμημένων.

Τούτο δεν είναι άγνωστον εις την Αγίαν Γραφήν. Είναι γνωστόν το παράδειγμα του Ιούδα του Μακκαβαίου, ο οποίος προσέφερε θυσίαν υπέρ των φονευθέντων στρατιωτών. Η Αγία Γραφή υπογραμμίζει ότι αυτή στηρίζεται επί της πίστεως εις την ανάστασιν και εις την προσωπικήν ύπαρξιν μετά θάνατον και χαρακτηρίζεται ως «όσια και ευσεβής επίνοια», ως άγια δηλαδή και ευσεβής σκέψις:

«Πολύ καλώς και θεαρέστως έπραξεν αναλογιζόμενος την ανάστασιν. Διότι εάν δεν επίστευεν εις την ανάστασιν των πεσόντων, θα ήτο ανωφελές και ανόητον να προσεύχεται υπέρ των νεκρών. Διαβλέπων λοιπόν την άριστην αμοιβήν εις εκείνους οι οποίοι εκοιμήθησαν εν ευσέβεια, υπήρξεν άγια και ευσεβής η σκέψις. Δια τούτο και προσέφερον την εξιλαστήριον θυσίαν υπέρ των νεκρών, δια να απαλλαγούν αυτοί από τας αμαρτίας των» (Β΄ Μακκαβαίων 12,43-45).

9. Η δευτέρα παρουσία του Κυρίου

«Άνδρες Γαλιλαίοι, διατί στέκεσθε και παρατηρείτε προς τον ουρανόν; Αυτός ο Ιησούς, ο οποίος ανελήφθη από σας εις τον ουρανόν, θα έλθη κατά τον ίδιον τρόπον όπως τον είδατε να αναβαίνη εις τον ουρανόν» (Πράξεις 1,11). Αυτό ήτο

το μήνυμα το οποίον έλαβον οι μαθηταί του Χριστού δια την έλευσιν του Κυρίου.

Πότε θα πραγματοποιηθή η έλευσις αυτή;

Υπάρχουν άνθρωποι κακόδοξοι, οι οποίοι τολμούν να προσδιορίσουν τον χρόνον αυτόν.

Το πρόβλημα αυτό απησχόλησεν ήδη εις την Παλαιάν Διαθήκην τον Δανιήλ, ο οποίος επροφήτευσεν τους εσχάτους καιρούς.

«Κύριε», έρωτα, «τι τα έσχατα τούτων;», πότε θα έλθη το τέλος αυτών των πραγμάτων; Και ο Κύριος απαντά:

«Δεύρο Δανιήλ, ότι εμπεφραγμένοι και εσφραγισμένοι οι λόγοι, έως καιρού πέρας», έλα Δανιήλ, πάυσε να έρωτας, οι λόγοι αυτοί είναι κλεισμένοι και σφραγισμένοι, έως να έλθη το τέλος του καθωρισμένου καιρού (Δανιήλ 12,8-9). Την ιδίαν ερώτησιν έθεσαν οι μαθηταί του Χριστού: «Είπε μας, πότε θα γίνουν αυτά και ποίον είναι το σημείον της παρουσίας σου και της συντέλειας του κόσμου;» (Ματθαίος 24,3).

«Προσέχετε», τους απήντησεν ο Κύριος, «μήπως κανείς σας πλανήση, διότι πολλοί θα έλθουν εις το όνομα μου και θα λέγουν, εγώ είμαι ο Χριστός και πολλούς θα πλανήσουν» (Ματθαίος 24,4-5. 23-26. Μάρκος 13,5-6. 21-23. Παράβαλλε Και Ματθαίος 7,15. Λουκάς 21,8). «Δεν είναι ιδική σας υπόθεσις να γνωρίζετε τους χρόνους η τους καιρούς τους οποίους έθεσεν ο Πατήρ εις την ιδικήν Του εξουσίαν» (Πράξεις 1,7). Την ημέραν εκείνην και την ώραν «ουδείς γινώσκει, ουδέ οι άγγελοι οι εν τω ουρανώ, ουδέ ο Υιός, ειμή ο Πατήρ» (Μάρκος 13,32). Η ημέρα του Κυρίου θα έλθη «ως κλέπτης την νύκτα», την στιγμήν δηλαδή, κατά την οποίαν κανένας δεν υποπτεύεται (Β΄ Πέτρου 3,10).

Από τα χωρία αυτά γίνεται φανερόν ότι η εξακρίβωσις του χρόνου της ελεύσεως του Κυρίου δεν είναι υπόθεσις των γνησίων οπαδών του Χριστού, των αληθινών Χριστιανών. Αυτό «δεν είναι ιδική σας υπόθεσις» είπεν ρητώς ο Κύριος (Πράξεις 1,7). Όποιος το επιχειρήση και τολμά, μάλιστα, να το κάμη αντικείμενον κηρύγματος, ο άνθρωπος αυτός πλανάται και πλανά όσους δώσουν πίστιν εις τους λόγους του. Ο Κύριος μας προειδοποιεί ότι πρέπει να προσέχωμεν.

Κανένας λοιπόν δεν γνωρίζει τον χρόνον της δευτέρας παρουσίας. Εκείνο, όμως, το οποίον γνωρίζομεν είναι ότι η ημέρα αυτή θα έλθη και ότι η παρουσία του Χριστού θα είναι ορατή εις όλους, όχι άορατος, όπως υποστηρίζουν οι διαστρεβλωταί του νοήματος της Αγίας Γραφής. «Θα έλθη κατά τον ίδιον τρόπον όπως τον είδατε», αναφέρουν οι άγγελοι εις τους μαθητάς (Πράξεις 1,11). Θα τον ιδούν «πάσαι αι φυλαί της γης» (Ματθαίος 24,30), όχι μόνον οι δίκαιοι αλλά και οι πονηροί, ακόμη και εκείνοι οι οποίοι τον εσταύρωσαν (Αποκ. 1,7. Παράβαλλε Ζαχαρίας 12,10).

Θα έλθη «εν τη δόξη αυτού», θα καθίση «επί θρόνου δόξης αυτού», θα συγκεντρωθούν ενώπιον Του «πάντα τα έθνη» και θα χωρίση τους αγαθούς από τους πονηρούς. «Και αυτοί θα μεταβούν εις κόλασιν αιώνιον, οι δε δίκαιοι εις ζωήν αιώνιον» (Ματθαίος 25,31-46. Παράβαλλε Και 8,11-12. 13,41-43. 47-50. Β΄

Θεσσαλονικείς 1,7-10. Δανιήλ 12,2-3).

Η ανάστασις των νεκρών θα είναι, λοιπόν, καθολική, μόνον ότι οι δίκαιοι θα εγερθούν εις ανάστασιν ζωής και οι πονηροί εις ανάστασιν κρίσεως. «Μη εκπλήττεσθε γι' αυτό, διότι έρχεται ώρα, κατά την οποίαν όλοι όσοι θα ευρίσκωνται εις τα μνημεία θα ακούσουν την φωνήν του και θα εξέλθουν, εκείνοι μεν οι οποίοι έπραξαν το καλόν θα αναστηθούν δια ζωήν, εκείνοι δε οι οποίοι έπραξαν το κακόν θα αναστηθούν δια καταδίκην» (Ιωάννης 5,28-29. Ματθαίος 25,46. Παράβαλλε Και Ησαΐας 26,19. Ιεζ. 37,1-14. Δανιήλ 12,2-3).

10. Προσέχετε, μήπως κανείς σας πλανήση

Καθώς είδομεν, ο Κύριος δεν περιορίζεται εις την διαβεβαίωσιν, ότι η άφιξις Του θα πραγματοποιηθή εις καιρόν ανύποπτον δια τον άνθρωπον. Υπογραμμίζει, ακόμη, ότι πρέπει να προσέχωμεν, διότι θα παρουσιασθούν άνθρωποι οι οποίοι θα επιχειρήσουν να μας παραπλανήσουν (Ματθαίος 24,4. 11. Μάρκος 13,22).

Πρόκειται δια ανθρώπους, οι οποίοι πράγματι παρουσιάζονται εις τας ημέρας μας και υποστηρίζουν ότι αποτελούν «διώρυγα» η «κανάλι» του Θεού και ότι ο «Ιεχωβά Θεός» «διοχετεύει» εις τους ανθρώπους το «φως Του» και την «αλήθειάν Του» μέσω αυτής της «διώρυγος».

Οι άνθρωποι αυτοί δεν υποστηρίζουν απλώς την άορατον έλευσιν του Κυρίου, η οποία, καθώς ανεφέρθη, είναι αντίθετος προς την διδασκαλίαν της Αγίας Γραφής, αλλά μεταβαίνουν «από σπίτι σε σπίτι» δια να κηρύξουν τα «αγαθά νέα» μιας «εγκαθιδρυμένης Βασιλείας». Ο «καιρός των Εθνών ήλθε», διακηρύττουν, «η δευτέρα παρουσία έγινε το έτος 1914». Το κήρυγμα της «Βασιλείας» ήρχισε μετά τον πρώτον παγκόσμιον πόλεμον!

Είναι φανερόν, ότι οι άνθρωποι αυτοί εμπíπτουν εις την περίπτωσιν του Ματθαίος 24,23-27:

«Τότε, εάν σας είπη κανείς:

να, εδώ είναι ο Χριστός, η εκεί,

μη τον πιστέψετε. Διότι θα εμφανισθούν ψευδόχριστοι και ψευδοπροφήται και θα κάνουν μεγάλα θαύματα και τέρατα, ώστε να πλανήσουν, ει δυνατόν, και τους εκλεκτούς. Ιδού, σας τα προείπον. Εάν σας ειπούν:

να, είναι εις την έρημον, μη πηγαίνετε,

να, είναι εις τα απόμερα δωμάτια, μη πιστέψετε... ». Το ευαγγέλιον, λοιπόν, των ανθρώπων αυτών δεν είναι

τα «αγαθά νέα», τα οποία εκήρυττον οι Απόστολοι, αλλά

«έτερον ευαγγέλιον», το οποίον οδηγεί εις την απώλειαν (Γαλ. 1,6-9).

Η Βασιλεία, δια την οποίαν ομιλεί η Αγία Γραφή ήρχισε να κηρύττεται από της εποχής του Ιωάννου (Λουκάς 16,16) και όχι μετά το 1914. Η Αγία Γραφή μας πληροφορεί ακόμη ότι μετά το πλήρωμα των «καιρών των εθνών» θα ακολουθήση η επιστροφή του Ισραηλίτικοί λαού και κατόπιν θα έλθη ο Κύριος (Λουκάς 21,24-27. Ρωμαίους 11,25-33. Παράβαλλε Λουκάς 13,35. Ματθαίος 23,39. Ζαχαρίας 12,10). Η επιστροφή αυτή δεν συνετελέσθη ακόμη. Επομένως, η «εγκαθιδρυμένη

Βασιλεία» είναι πλάνη.

Αλλά περί ψευδοπροφητών δεν γίνεται λόγος μόνον εις την Καινήν Διαθήκην. Αποτελούν κίνδυνον, τον οποίον επισημαίνουν με ζωηρά χρώματα και οι Προφήται της Παλαιάς Διαθήκης. Όπως οι σημερινοί ψευδοπροφήται, καθ' όμοιον τρόπον και οι ψευδοπροφήται κατά την εποχήν της Παλαιάς Διαθήκης διεκήρυττον ότι ομιλούν εις το όνομα του Θεού. Εις την πραγματικότητα, όμως, όπως οι σημερινοί, ωμιλούν συμφώνως προς το θέλημα της καρδιάς των με σκοπόν να παραπλανήσουν τον λαόν.

Ο Θεός προειδοποιεί τους «προφήτας» αυτούς, ότι η τιμωρία των θα είναι φρικτή και το τέλος των καταγέλαστον. Δι' αυτό παραγγέλλει εις τον λαόν Του να μην ακούη την φωνήν των πονηρών αυτών ανθρώπων:

«Και είπεν ο Κύριος προς εμέ: Ψεύδη προφητεύουν οι Προφήται αυτοί εις το όνομα μου. Εγώ δεν τους έστειλα ούτε τους έδωσα καμμίαν εντολήν, ούτε ωμίλησα προς αυτούς... με θανατηφόρον νόσον θα αποθάνουν, με λιμόν θα εξολοθρευθούν αυτοί οι Προφήται και ο λαός, προς τον οποίον προφητεύουν... » (Ιερεμ. 14,14-16).

«Και εγένετο λόγος Κυρίου προς εμέ λέγων: Υιέ ανθρώπου, προφήτευσεν εναντίον των ψευδοπροφητών του Ισραήλ, προφήτευσεν και είπε προς αυτούς:

Ακούσατε λόγον Κυρίου, τάδε λέγει Κύριος' αλίμονον εις τους προφητεύοντας κατά τας διαθέσεις της καρδιάς των χωρίς καθόλου να ιδούν αποκαλύψεις. Οι ψευδοπροφήται σου, Ισραήλ,

ομοιάζουν με αλώπεκας εις έρημους. Δεν εστάθησαν εις στερεόν έδαφος...

Έβλεπον ψευδή, ανήγγελλον κενάς προφητείας οι λέγοντες ότι ο Κύριος ομιλεί, ενώ ο Κύριος δεν τους απέστειλεν, και ήρχισαν να υψώνουν τον ιδικόν των λόγον» (Ιεζεκ. 13,1-6).

«Τάδε λέγει Κύριος εναντίον των ψευδοπροφητών που παραπλανούν τον λαόν μου, δαγκώνουν ωσάν φίδια με τα δόντια των και κηρύσσουν ειρήνην εις αυτόν και εάν δεν ευρέθη εις το στόμα των του κηρύσσουν τον πόλεμον. Δια τούτο νυξ θα επιπέση επάνω σας, ένεκα των προφητειών σας και σκοτάδι θα σας καλύψη δια τας μαντείας σας... Τότε θα καταντροπιασθούν οι βλέποντες τα ενύπνια, θα γίνουν καταγέλαστοι οι μάντιες· όλοι θα καταφέρωνται εναντίον των, κανείς δεν θα τους δίδη προσοχή ν» (Μιχ. 3,5-7. Ιδέ και Ζαχαρίας 13,2-5).

«Όντως λέγει Κύριος Παντοκράτωρ: Μη ακούετε τους λόγους των ψευδοπροφητών, διότι παραπλανούν τον εαυτόν των με ψευδή οράματα, ομιλούν συμφώνως προς τας καρδιάς των και όχι από το στόμα του Κυρίου. Λέγουν εις όσους απωθούν τον λόγον του Κυρίου ειρήνη θα είναι εις εσάς» (Ιερεμ. 23,16-17).

Η ίδια προειδοποίησις γίνεται, καθώς αναφέραμεν, και εις τον νέον λαόν του Θεού, εις ημάς τους Χριστιανούς:

«Προσέχετε τους ψευδοπροφήτας, οι οποίοι σάς έρχονται με ένδυμα προβάτου, ενώ μέσα των είναι λύκοι αρπακτικοί» (Ματθαίος 7,15).

«να απομακρύνεσαι από τέτοιους ανθρώπους» (Α΄ Τιμ. 6,5).

Ο Απόστολος τους ονομάζει «ψευδαποστόλους, εργάτας δολίους, οι οποίοι μεταμφιέζονται εις Αποστόλους του Χριστού». «Και δεν είναι τούτο περίεργον», προσθέτει, «διότι ο ίδιος ο Σατανάς μεταμφιέζεται εις άγγελον φωτεινόν. Δεν είναι, λοιπόν, μεγάλο πράγμα, εάν και οι υπηρέται του μεταμφιέζονται εις υπηρέτας δικαιοσύνης, των οποίων το τέλος θα είναι σύμφωνον προς τα έργα των» (Β΄ Κορινθίους 11,13-15).

Πώς, όμως, ημπορεί κανείς να ξεχωρίζη την ψευδή διδασκαλίαν των κακοδόξων ανθρώπων;

Εις το ερώτημα αυτό ο Απόστολος άπαντα, ότι οι αιρετικοί διεστρεβλώνουν το ευαγγέλιον του Χριστού, διδάσκουν, δηλαδή, ιδικόν των, νέον ευαγγέλιον. «Αλλά και αν ημείς οι ίδιοι η κάποιος Άγγελος από τον ουρανό, σάς κηρύξη διαφορετικόν ευαγγέλιον από εκείνο το οποίον σάς εκηρύξαμεν, αυτός ας είναι ανάθεμα. Όπως είπομεν προηγουμένως και τώρα πάλιν σάς λέγω, εάν κανείς κηρύξη άλλο ευαγγέλιον από εκείνο το οποίον παρελάβετε, ας είναι ανάθεμα» (Γαλ. 1,8-9. Παράβαλλε Δευτερ. 13,1-6).

Η αλήθεια του ευαγγελίου «παρεδόθη εις τους Αγίους άπαξ δια παντός» (Ιουδ. 3. Ματθαίος 5,18-19), δεν δύναται, συνεπώς, να μεταβάλλεται «αναλόγως των εκάστοτε συνθηκών», όπως λέγουν άνθρωποι της πλάνης, υποστηρίζοντες ότι ο ίδιος ο Θεός τους Αποστέλλει «ζωηρότερον φως» και δι' αυτόν τον λόγον αναθεωρούν τας εσφαλμένας απόψεις των! όμως ο λόγος του Θεού είναι εις το σημείον αυτό σαφής: «Εάν δε είπης εν τη καρδιά σου:

πώς θα γνωρίσωμε τον λόγον, τον οποίον δεν ελάλησεν ο Κύριος;

Όσα εάν λαλήση ο προφήτης εκείνος εις το όνομα του Κυρίου, και δεν γίνουν ούτε συμβούν, αυτός είναι ο λόγος, τον οποίον δεν ελάλησεν ο Κύριος. Ασεβώς ελάλησεν ο προφήτης εκείνος, δεν θα τον ακολουθήσετε» (Δευτερ. 18,21-22).

http://www.oodegr.com/oode/biblia/alavizop_dogma_1/26.htm#6.

Πηγή: http://hristospanagia3.blogspot.gr/2013/10/blog-post_9702.html